

Arracades

(ALDC, II, 213. Les arracades)

Els mots més tradicionals són *orellals* i *arracades*, els dos normatius, el primer des del *DIEC*₁ (1995). Aquell era molt freqüent en cat. antic i es troba avui en un reduït valencianomeridional i en alguerès; s'ha format sobre *orella* més el sufix *-al*, indicador de pertinença, usat en peces de la indumentària, especialment de l'arnès del cavaller (*cuixal*, *frontal*, *camal*, *gorjal*, etc.). *Arracada*, congènere del cast. *arracada* i del port. *arrecada*, deriva de l'hispanoàrab *AL-QARRAT i coneix una extensió notable. Són també de producció interna, bé que amb caràcter més local, *anelletes* (o *nelletes*), aplicat primer a l'adorn de les orelles en forma

d'anella i convertit després en genèric de 'arracada', cas semblant al de *botons* 118, 146; *penjarois* 84, format sobre *penjar* més el sufix diminutivofectiu *-oi*, que podria ser d'origen expressiu a partir del llenguatge infantil (veg. DUARTE-ALSINA, III: 68). En canvi, són manlleus d'època recent *pendientes* (amb les variants *pedientes*, *penientes*, *pinientes*, *penyentes*, *pinyentes*), pres del castellà; el ross. *penjants*, calc del fr. *pendants* (der. de *pendre* 'penjar'), i l'alg. *oratxines* 85, pres del sard *uricčinas*, que és una adaptació al femení de l'it. *orecchino* per contagi de *arracada*.

